

מתאחדים בלימוד שיחת ויקהל ה'תשנ"ב 30 שנה

חלק משיחות ש"פ ויקהל, כ"ה אדר א' ה'תשנ"ב

בקביעות כו"כ שנים פרשיות ויק"פ הם מחוברות, ובקביעות ש.ז. היא שפרשיות ויקהל פקודי הם פרשיות נפרדות. וכיארור הענין בעבודת האדם: כללות עבודת האדם היא כמחז"ל "אני נבראתי לשמש את קוני", ולפעול גם ככל עניני העולם "לשמש את קונם". אך בזה גופא ישנם ב' אופנים והם מרומזים בשמות הפרשיות ויק"פ: א) "ויקהל" – שמגלה בכל עניני העולם את העבודה הכללית (שלמעלה מפרטים) ד"לשמש את קונם", ועי"ז פועל אחדות בכל עניני העולם, ועאכו"כ בכנ"י ע"י הענין דאהבת ואחדות ישראל. ב) "פקודי" – (לאחרי העבודה הכללית המאחדת את כל הפרטים – ה"ה) מגלה בכל פרט ופרט את החידוש המיוחד בענינו הפרטי לשמש את קוננו. וזהו החידוש בקביעות ש.ז. שקוראים פ' ויקהל בשבוע בפ"ע ופ' פקודי בשבוע בפ"ע – שבזה מודגש שישנה שלימות בעבודה דויקהל בפ"ע – שמגלים את האחדות הכללית בהבריאה ובכנ"י, ולכן אי"צ לחכות עד שמגלה בכל פרט את העבודה דפקודי.

ויש לקשר זה (ענין האחדות) עם פ' שקלים שקוראים היום: ידועה השאלה במ"ש "עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה לה", ולכאורה הול"ל שיש ליתן "עשר גרה", ומדוע מדגיש הכתוב שצריך ליתן דוקא מחצית מעשרים גרה? והכיארור בזה: מחצית השקל מורה על העבודה דאחדות ישראל. ולכן מדגישים שכאשר יהודי נמצא בפ"ע ה"ה רק "מחצית", ובכדי להיות "שקל הקודש" עליו להתאחד עם יהודי שני, ועד להתאחד עם כאו"א מבנ"י. וזהו קיום המצוה ד"ואהבת לרעך כמוך", שפירוש "רעך" הוא לא רק יהודי שנמצא קרוב אליו אלא אפי' יהודי שנמצא בקצוי תבל. והסיבה לזה היא, כמ"ש אדה"ז בתניא, שכאו"א מבנ"י הוא "חלק אלוקה ממעל ממש", והרי "העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכלול" – וא"כ הרי כל בנ"י הם מציאות אחת. ואפי' במקרה שיש לשלול אצל חברו ענין בלתי-רצוי – הרי הצורה הכי יעילה לפעול זאת הוא ע"י שמשפיע עליו בדרכי נועם ובדרכי שלום.

והנה, כהקדמה לפעול את האחדות (ויקהל) בעולם ובכנ"י – יש להתחיל עם האחדות (ויקהל) בינו לבין קוננו. וזהו גם א' מהכיארורים במ"ש "עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה לה" – שכאו"א מבנ"י מאוחד עם הקב"ה בתכלית ועד שהם "חד ממש", ולכן כאו"א מישראל הוא רק חצי והקב"ה הוא (כביכול) החצי השני, ולכן הקב"ה – שנתלבש בעשר ספירות – הוא כמו עשר גרה, וכאו"א מישראל – הכלול מעשר כוחות הנפש – הוא עשר, ודוקא ע"י איחודם יחד נעשים ל"עשרים גרה" – שקל הקודש. וכיארור הענין: הדבר הראשון שיהודי עושה "מיד כשניעור משנתו" אומר "מודה אני", שזה מורה על התאחדותו עם הקב"ה בתכלית, וזהו עבודה כללית כפי שהוא לפני ולמעלה מפרטי העבודות דמשך היום (ע"ד העבודה הכללית דויקהל, כנ"ל). וזהו גם הדיוק בהנוסח "מודה אני לפניך", שמתחיל עם ענין ההודאה, ולא עם "אני לפניך" – מכיון דזה שכאו"א מבנ"י מאוחד בתכלית ("אני לפניך") עם הקב"ה הרי זה דבר הפשוט, ואי"צ להדגיש זאת, ולכן מתחיל ומדגיש רק עם העבודה שלו – "מודה". ויש להוסיף, ש"מיד כשניעור משנתו" – כולל גם מ"ש הרמב"ם "ישנים... בהבלי הזמן" (ל"ע ול"ע), שצ"ל ניעור גם משינה זו, ותחילת העבודה היא שידע שהוא "חד ממש" עם עצומ"ה, שהרי הוא חלק אלוקה ממעל ממש.

כל הנ"ל בהדגשה מיוחדת, כשרואים בשנים האחרונות איך שנעשה ה"ויקהל" בפשטות – קיבוץ גליות דכנ"י מכל העולם, שעולים לאה"ק, והעלי' היא באין-ערוך להעליות שהיו פעם בדורות שלפנ"ז. [ולהעיר שרבותינו נשיאינו לא היו באה"ק, ואפי' לא בביקור, וגם נסיעת כ"ק מו"ח אדמו"ר הי' מפני שנמנע ממנו לבקר ב"קבר-אבות" דראסטוב, וליובאוויטש וכיו"ב]. ובמיוחד בעמדנו בשנה שהר"ת שלה הי' תהא שנת נפלאות בכל מכל כל.

ההודאה למעשה בפועל מפ' שקלים: שיש להוסיף בנתינת הצדקה, שהרי בצדקה יש כמה דרגות: מעשר, חומש, "כל אשר לאיש יתן בעד נפשו". ולהחליט בזה עוד בשבת זו, וגם להתחיל בזה כגון ע"י נתינת מאכל ומשקה וכיו"ב. וגם באופן הנתינה ישנה הוראה מפ' שקלים: נתינת מחצה"ש היתה בשביל קרבנות ציבור, וידוע כיארור אדה"ז בפירוש הפסוק "אדם כי יקריב מכם קרבן להוי" שכו"י שהאדם יתקרב לה' הוא ש"מכם קרבן להוי", שנותן כל מציאותו לה'. ומזה מוכנת ההודאה למעשה בפועל, שנתנית הצדקה וגמ"ח צ"ל באופן שמכניס בזה כל עשר כחות נפשו, שנוסף להעשי' בפועל, חושב ומדבר עד"ז כו". ועי"ז מזרזים את הגאולה שתבוא תומ"י ואז יעשה הקב"ה את צדקתו שמקבץ כל בנ"י קהל גדול ישובו הנה".